

Marno János

LENZ

Ég a lábam alatt a menny. Seregek
Ura, engedj hát megszállni mennem,
engem, ki többször semmibe vettelek,
mint ahány bolygót becsül az ember

a Földön kívül épp tótágast álló
űrben. Engedj most cserébe egyszer
megsemmisülnöm, így kézenállásból
álomba zuhanva, szétfreccsenten,

hogy ha, ments Isten, mégis felocsúdnék
mennyei szállásodon ikszedszer,
magamhoz sem szar-, sem húgyozhatnék,
se kávé illata ne téríthessen.

SZÍNHÁZI ÉLET

Dávidnak

Nem szeretném a szükségesnél
hosszabban koptatni a számat.
Gyorsan eltelt a nyár. Szerdán
egy magyar filmben voltam egy anya,
két kisgyerekekkel. Az uramat akasztották,
ezért el kellett takarnom a gyerekek
szemét. Most először tört rám úgy
istenigazából, hogy férjhez
akarok menni. Holnap ismét
egy magyar sorozatba megyek,
ami a színházi életről szól.

ÉGY PORTRÉHOZ

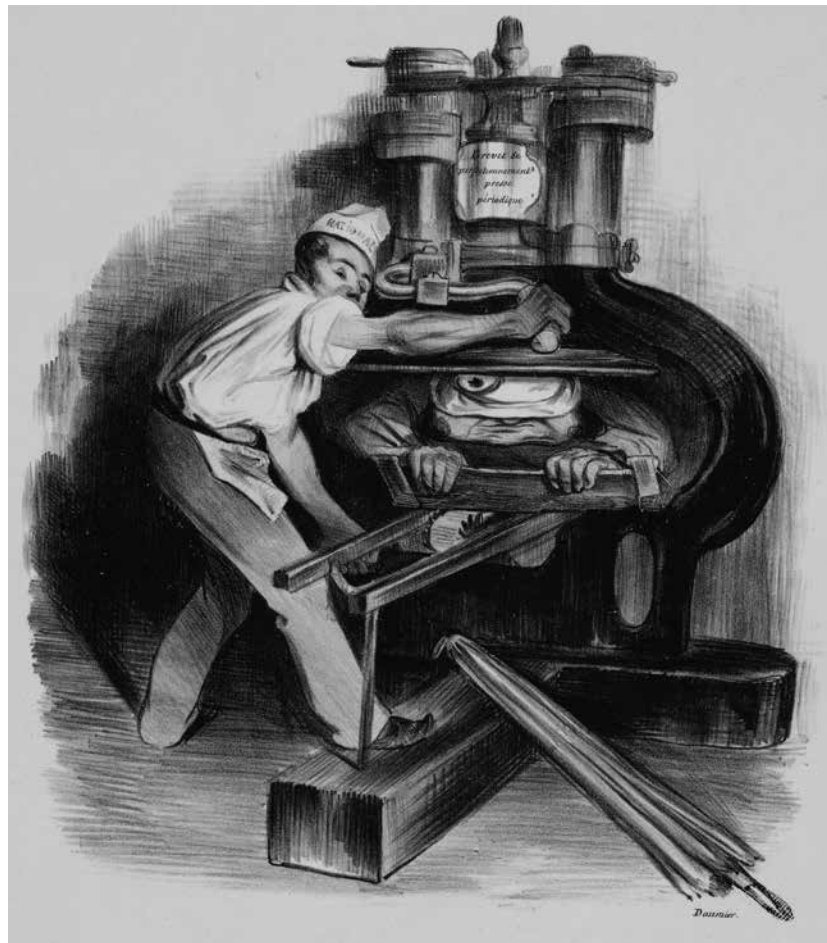
Tetszik magának a ballonkabátban.
Világos szürke. Nyakában sál van,
körbecsavarva kétszer, sálfelfújt, egy
kasmír s egy selyem, szovjet filmzsáner,
ahogy fedetlen fővel, elvonva
tőlem a tekintetét, fölfelé néz
egy cseppet, fel a zord égaljára.
Magára hagyták, ez a mániája,
és van benne valami anyámból,
a húgomból s kivált a nővéreből,
ki régóta nem látogatja már
az álmaimat. Én pedig felhagyok
minden szokásommal, fel a feltétlen
reflexekhez tapadt élősködéssel.

IMA A BITÓFA ALATT

Uram, ha már minden kötél szakad,
rólam se feledkezzél meg.

REFLEXSZÜRKÜLET

Mert a rémület torkon ragadja
az embert, ha álmában arra riad,
hogy önnön testének a porát szívja
mellre éppen. Mozdulni nem bír, ám
tétlen sem maradhat. Célravezető
volna most egy gyors reflexvizsgálat,
kezdve – a gyermekjátékhoz híven –
a térdde. Ott székel az a pont, amely
egy aprócska kalapácsütéssel
kiugrasztja a nyulat a bokorból.
A szíve pedig szakasztott ugyanúgy
ver, szaporán, élesen, túl árkon
és bokron, nemritkán félre is rúg,
hogyne, fölverve mindenütt a port.

VÍZKERESZT

Tisztára anyám vagyok. Reszketek, mint a kocsonya, és rémülten nézek minden halandóra, haldoklóra, és bizonyos halfajtákra is, amelyek balra mögöttem vergődnek a fürdőkádban január hatodika, azaz Vízkereszt óta – amely dátumhoz anyámnak semmi, de semmi köze. És mégis. Mintha mégis látna most borotválkozni felgyúrt ingujjal az ovális tükörben s a háttérben a tátozó halakkal a kád sárgás-fehér zománctfenekén. Istenem, ha látná ezt anyám, mintha látna szegény.

EGY BERGMAN-JELENET DAVID LYNCH LENCSEVÉGÉRE KAPVA

Mindig is alábecsültem a létem,
mely csupán egy kávéskanálnyi a lében,
amit óperenciás tengernek mond
a meseköltészet. Nem vagyok gyerek
már, nem kell emlékeztetned rá minden
másodpercben, megyek magamtól, ha szólít
a szükség, megyek anyaszült ráncosan,
pillepaplanommal a hónom alatt,
hova. Hova máshova, mint ki, ismét
a folyosóra, ahol a klozetek
rendszerint balra nyílnak, szó szerinti
használatban: „A folyosó végén balra.”
Esetemben a vége bizonytalan,
valószínűtlen, másképp mondva, habár
evvel a mássággal sem vagyok igazán
olyan jóban. Szívesebben találok
magam ugyanott viszont, ahol az éjjel
már egyszer jártam. S nem láttalak téged.
Emígy hát nem hiányolhatlak most sem,
nem hívhatlak senkinek és semminek,
sem segítségül a vizelemhez.
Pillémet a hátamra igazítom,
ha közben valahol kilelne a hideg,
lévén az időjárás szeszélyesebb
az idén, mint ahogy alig pár éve
viselkedett velünk a játszótérre
érve, hogy kiderüljön, mi boríthatta
el oly nagy hirtelen a kedélyedet.